

ЗДОРОВ'ЯЗБЕРЕЖЕННЯ УЧНІВ: ДОСВІД ТА СЬОГОДЕННЯ

Титаренко В.М.

кандидат педагогічних наук, доцент, доцент кафедри професійна освіта, дизайну та безпеки життєдіяльності Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка, м. Полтава

Першочерговим завданням для розвитку суспільства є питання збереження здоров'я дітей та молоді – фізичного психічного та соціального. Упродовж багатовікової історії людства в усіх соціально-економічних формаціях проблеми здоров'я посідали важливе місце і були пов'язані з розвитком суспільного виробництва. Індивідуальне здоров'я – непересічна цінність.

У наукових напрацюваннях Я. Каменського, Г. Песталлоці, Ж.-Ж. Руссо, Г.Сковороди, В. Сухомлинського, К. Ушинського та у сучасних дослідженнях І. Беха, Н.Киричук, Л. Сидорчук, О. Сухомлинської вчені наголошують на важливості поклавши в основу освітнього процесу, гуманістичні засади, можна побудувати здоров'язбережувальний освітній простір.

Актуальні питання школи сьогодні пов'язані із рівнем здоров'я дітей шкільного віку.

Проф. М. Гриньова зауважує, що визначення феномену «здоров'я» як функціонального стану організму що забезпечує необхідну тривалість, життя, за умов високої фізичної, психічної, соціальної якості і соціальної дієздатності, активізує практичні аспекти цього питання [1].

Класичне визначення терміну «здоров'я» у відповідності до визначення Всесвітньої Організації Охорони Здоров'я – це стан повного фізичного, душевного й соціального благополуччя, а не тільки відсутність захворювань або фізичних дефектів [1].

Методичні аспекти організації роботи шкіл із сприйняття здоров'я В. Бобрицька, О. Вакуленко, М. Дяченко-Богун, Р. Карпюк, В. Оржеховська, Л. Сущенко, О. Савченко, В. Шевченко та ін.

Актуалізація проблеми формування і збереження здоров'я учнів є першочерговою для сучасного українського суспільства, вимагає історичного аналізу поглядів на здоров'язбереження в закладах середньої освіти, виділення головних етапів його розвитку.

Новаторська система здоров'язбережувальної діяльності знайшла широке відображення у розвитку відповідного середовища навчального закладу, до складу якого входять учні, вчителі, батьки, представники громади. Основними речами реалізації здоров'язбережувального середовища є організація та проведення бесід з батьками щодо цього питання, відпочинку та навчання дітей вдома.

Відомий педагог зазначив, що «Навчання – передача знань від учителя до дитини, а насамперед, людські взаємини, тому рівноправні взаємостосунки учителя з дітьми довіра і повага дитини є ключовою умовою формування гуманістичних взаємовідносин між учасниками навчально-виховного процесу». [1].

Опрацьовуючи практичного упровадження здоров'язбережувальних технологій у навчально-виховний процес факультету технологій та інших факультетів педагогічного університету можна прийти до висновку, що основою педагогічної освіти повинні становити ідеї переходу від енциклопедичної до компетентнісної парадигми (це сьогодні здійснюється) при набутті педагогічної професії та дидактичного забезпечення формування особистості професіонала-педагога.

Професійна соціалізація майбутніх учителів може здійснюватися через модернізацію підготовки їх до впровадження здоров'язбережувальних технологій через вивчення людино-центрованих дисциплін, гуманітаризації навчання рівня знань із спеціальних аспектів здоров'я, а також перехід до навчання у межах окремої дисципліни до комплексного засвоєння професійних компетентностей.

Список використаних джерел:

1. Гриньова М.В. Педагогічні технології, теорія та практика. Полтава : АСМІ. 2006.
2. Конституція всесвітньої організації охорони здоров'я. URL: <https://www/who/snt/>.